

Begreb om? Naar den ærede Finanzminister talte om, at man i den største Del af Forretningsverdenen ikke kunde sige, hvilken Formue der anbragtes der, at den kunde skjules, saa vil jeg jo indrømme, at det gjælder for en eneste Formueilde, som man ikke kan ramme, såvæd man mellem Landene kommer til Noget, der svarer til den interkommunale Beskatning, og det er de udenlandske Obligationer. Men isvrigt er Skatten praktisk, den er det, naar man vil bruge Uforrningsystemet, gaa til Riberne, hvor de ere, og finde de forskjellige Formuers Bestanddele. Jeg skal ikke nærmere bvale ved disse forskjellige Dele af Formuen, hvor man har en ganske anden sitter Maalestok, end man har ved den sædvanlige Indkomstskat. Men jeg skal ganske vist tilstaa, at det vil være nødvendigt at gaa en anden Vej for at komme til en Formuestat end den, der er antydet af Flertallet. Hvis Flertallet vil fastholde een Bestanddel af deres Forslag her, ødelægge de en saadan Stat, gjøre den til noget Løst og tage de overordentlig praktiske Fordelse bort; det er nemlig, naar de ville lade de forskellige Formuer betale forskjellig Stat; det er umuligt. Naar De nærmere ville se paa de brugbare Systemer af Statskatter, ville De se dette. Jeg vil nu ikke tale om, at huer Betragtning af Forholdene lærer, at al Formue ogsaa er Noget, der er skattepligtigt for sig. Det er ikke som ved de personlige Indkomster, hvor Fradrag maa gjøres for det personlige Underhold, for Familien osv., for at finde den virkelige lige Skatteevne. Derimod maa De behandle al Formue ens, ikke blot for Retfærdighedens Skyld, men fremfor Alt for at være praktiske; thi ellers forlader man alle de Holdepunkter, man har ved denne Stat, Alt, hvad der gjør den hensigtsmæssig i Forhold til andre Skatter, løber bort, naar det sker, som er antydet i Betænkningen, naar De fastholde dette. Naar De ville gaa med til at lade al Formue betale Stat, f. Ex. saaledes, at man, naar den personlige Indkomst svarer 1 pSt., saa tager — $\frac{1}{2}$ p. m. af Formuen svarer vel efter vor Rente-fod til 1 pSt. af Indkomsten — 1 p. m. af Formuen; jeg forudsætter, at man først for at finde den personlige Indkomst har fradraget passende Rente af den anvendte Formue. Naar De fastholde al Formue, saa vil Skatten ganske vist indbringe store Belsøb; jeg skal ikke indlade mig paa Detaillerne i denne Beregning; men man vil let se, alene naar man kaster Blikket paa Danmarks synlige og let fastholdelige Formue, at man faar endogsaa et større Belsøb, end Flertallet har. Saameget løber bort ved vore sædvanlige Indkomstskatter. Ellers er jeg uregtelig paa den anden Side overbevist om, at Flertallets Beregning ikke holder Stik. — Som sagt, jeg kan ikke Undet, da jeg staar paa dette Standpunkt, da jeg nærer Uvil om, at det er rigtigt at gaa til saa store Udgifter, og fremfor Alt af finansielle Grunde, og da jeg endelig ogsaa af Hensyn til Spørgs-

maalet om Stattereformer her i Landet maa træde det Samme, som Flertallet her fordrer, nemlig at Spørgsmaalet om en ny Stat bliver taget for, ialfsald paa samme Tid, som store Udgifter ere stillede i Udset, end være mod det Forslag, som er stillet af Regjeringen. Jeg er ikke tilbøjelig til at stemme for Flertallets Forslag; jeg vil ikke være med til at paatage mig Ansvar for de Forslag, det har stillet. Jeg agter derfor at afholde mig fra at stemme derover. Men saalænge Finanzministeren indtager den Stilling, han for Dieblirket har indtaget, vil jeg stemme endogsaa mod hele Forslaget om ekstraordinære Bevillinger. En anden vilde min Stilling, ialfsald overfor en Del af disse Bevillinger, være, naar den ærede Minister i finansiell Henseende stillede sig paa en anden Maade.

Bille: Efter den Anledning, som den ærede sidste Taler har givet, turde det ikke være uhensigtsmæssigt at sige et Par Ord om det Forhold, hvori dette Lovforslag og det hele Spørgsmaal, hvormed vi beskæftige os, kan siges at staa til de udenrigste Forhold, til Danmarks politiske Stilling. Derom yttrede det ærede Medlem, at han beklagede, at man ikke havde sikkrere og fyldigere Kundskab i den Retning; thi deraf maatte det dog være væsentlig afhængigt, hvorledes man skulde stille sig i Sagen, og hvilke Udgifter man vilde anse det for forsvarligt at gjøre, og det ærede Medlem søiede endvidere til, at skjøndt man havde talt om Sverrig-Norge og forskellige Stormagter som eventuelle Fjender af Danmark, havde det i Virkeligheden ikke Noget paa sig, det var Preussien, det var Tydsland, der i Virkeligheden var Tale om. Dette forekommer mig at være en ganske urigtig Opfattelse af hele Spørgsmaalet; den knytter sig alene til en rent sieblikkelig Stemning, men undlader ganske at se ud i Fremtiden, som dog er den, der for Alvor skal arbeides for. Hvad vilde man sige om den Politiker, der i Aaret 1807 havde erklæret: „Danmark har kun en eneste Fjende i Verden, og det er England?“ Hvad vilde man sige om den Statsmand, der efter 1814 havde sagt: „Danmark har kun en eneste Fjende at vende Blikket imod, og det er Sverrig, som nylig har berøvet os Norge?“ Det var Lidet, hvor vi levede i forholdsvis god Forstaelse med det nyfæbte tydske Forbund og vare tilbøjelige til at se vore Fjender andetsteds. Det er jo indlysende, at den Tilstand, som har fundet Sted i Aarene fra atten Hundrede og nogle og fyrgetyve og til 1864, og som desværre har fortsat sig siden den Tid, fordi det eneste Vilkaar, som fra dansk Side overhovedet er stillet for en anden Opfattelse, ikke er opfyldt, at denne Tilstand, siger jeg, kan i Løbet af kort Tid forandre sig fuldstændig, og at det vilde være en aldeles urigtig Politisk af et Land som vort, om det vilde indrette sine Forvarsmidler med denne særlige